

Arrest

nr. 304 926 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u van origine Pashtu en bent u geboren in Achine Khas, Achin district, Nangarhar provincie. U ging naar school van uw 7 tot uw 11 jaar en hielp uw vader op de velden. Daarnaast was u tussen 2014 en 2016 medewerker van een vaccinatiecampagne bij het ziekenhuis van Achin.

U verklaart tweemaal aangehouden te zijn door Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP of Daesh). De eerste keer was in 2017 voor tien dagen omwille van het afscheren van uw baard. Later werd u ook omwille van uw werkzaamheden bij de vaccinatiecampagne één dag vastgehouden door Daesh, waarna u stopte met deze job. Een tijd later stelde Daesh, op dat moment aan de macht in uw regio, nieuwe regels in waaronder het verbieden van de mobiele telefoon. Echter, doordat er op een bepaald moment geen enkele manier was om levensmiddelen te leveren naar uw dorp was u genooddakt een mobiele telefoon te gebruiken om naar uw lokale politie te bellen om ervoor te zorgen dat ze levensmiddelen konden doorlaten. Op het moment dat u in gesprek was werd u betrap door vijf leden van Daesh. Ze wezen u erop dat uw gedrag verboden was en u zich de dag erop tussen 8u en 10u moest aanmelden op de basis van Daesh. Nadien bent u uw velden gaan irrigeren. De plaats waar u in de buurt was werd op dat moment gebombardeerd, drie leden van Daesh stierven en twee raakten gewond. Omdat ze u eerder die dag betrap hadden op bellen werd u verdacht van spionage. Dorpelingen zijn op dat moment naar uw veld gekomen om u te waarschuwen niet terug naar uw huis te gaan. Ongeveer 2 uur later viel Daesh binnen in uw huis. U vluchtte naar Ragzai waar u een maand verbleef. Daesh is nog een tweede keer naar uw huis gekomen een maand later waarbij ze al jullie spullen meenamen. Bij een derde bezoek hebben ze uw huis opgeblazen. Nadien hebben ze u, via uw burens, twee dreigbrieven bezorgd waarin u gevraagd werd u over te geven. Dat was voor u de aanleiding om in de negende maand van 2017 het land te verlaten.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met Daesh en ging te voet en per wagen via Pakistan en Iran naar Turkije waar u ongeveer een jaar en 8 maanden verbleef. Vanuit Turkije ging u te voet naar Bulgarije, Servië en Roemenië waar u vingerafdrukken diende af te geven. Nadien reisde u per vrachtwagen verder door Hongarije, Oostenrijk, Slovenië en Italië naar Frankrijk. U kwam aan in België op 24 januari 2021 en diende een verzoek in om internationale bescherming op 25 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u volgende documenten in: originele taskara van uzelf, kopie van de taskara van uw broer en van uw vader, 2 originele dreigbrieven, origineel certificaat van deelname aan vaccinatiecampagne.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u een specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst heeft u het CGVS niet weten overtuigen van uw bewering te hebben gewerkt als vaccinator in Afghanistan. Vooreerst is het op zijn minst bijzonder bevreemdend, zeker gezien de ernst van uw beweerde problemen en in het belang daarbij van uw werk als vaccinator, dat u hiervan bij uw initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte. U gaf er enkel aan student te zijn (geweest) (Zie DVZ verklaring, dd.05.02.2021). Naderhand vermeldt u dit werk plots wel, zowel op de vragenlijst van het CGVS die u op 29.09.2021 invulde bij de DVZ, als ten gehore op het CGVS. Maar ook deze verklaringen weten niet te overtuigen. Zo beweert u gerekruteerd te zijn op school in 2014. Echter geeft u aan in het persoonlijk onderhoud dat u slechts tot uw 11 jaar naar school ging (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), dd.29.11.21, p.7-8). Meer zelfs, uw school zou gesloten zijn door de Taliban tijdens de jaren 2012 en 2013 en u zou nadien nooit nog naar school gegaan zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt u drie keer naast de kwestie. Zo antwoordt u plots dat de Taliban niet zo streng was voor de vaccinatiecampagne en dat Daesh uw uiteindelijke probleem was (NPO, p.16). Gesteld dat dit geen antwoord is op de vraag hoe u gerekruteerd bent op een school op een moment dat u niet meer naar school ging herhaalt u louter dat de scholen gesloten waren maar u hoopt dat ze terug zouden openen. De vraag werd een laatste keer herhaald maar u antwoordt opnieuw naast de kwestie dat de opleiding om te vaccineren georganiseerd werd door de

kliniek zelf en die was niet gesloten. U hebt op geen enkel moment een verklaring gegeven hoe u gerekruteerd kon worden op een school waar u niet naartoe ging (NPO, p.17). Hierbij aansluitend kan er opgemerkt worden dat u, gevraagd naar uw werkzaamheden, eerst vermeldt te helpen op het veld. U nadien gevraagd of u andere jobs hebt gedaan of u daarnaast nog iets anders deed antwoordt u beide keren negatief (NPO, p.8). Pas toen u er uitdrukkelijk op gewezen werd dat u (uiteindelijk) bij DVZ had aangegeven vaccinator te zijn, bevestigt u dit (Vragenlijst CGVS, dd. 29.09.21, pt.3.5; NPO, p.8). Erop gewezen dat dit bevreemdend is verklaart u dat u dacht dat er gevraagd werd naar privé werkzaamheden op het land (NPO, p.9), een uitleg die uiteraard niet overtuigt. Deze vaststellingen zetten al ernstige vraagtekens bij de oprechtheid van uw beweerde werkzaamheden als vaccinator.

Het is voorts op zijn minst bijzonder opmerkelijk hoe oppervlakkig uw verklaringen over deze vaccinaties zijn. Zo kan u niet duidelijk aangeven voor welke organisatie u vaccineerde. Wanneer u dat wordt gevraagd, antwoordt u dat u meedeed aan een campagne van het ziekenhuis van Achin en lijkt u te gokken dat de vaccins geleverd werden door Unicef (NPO, p.12). Over polio kan u vrijwel niets vertellen, omdat u ongeschoold bent verklaart u (NPO, p.9 en 11). Dat vergoelijkt echter niet dat u hier geen enkele kennis over heeft, u zou immers 2 jaar lang vaccins hebben toegediend aan kinderen voor onder andere deze ziekte. U verklaart dat u tijdens de opleiding voornamelijk onderricht werd over de vaccins zelf, maar ook hierover was uw kennis ondermaats (NPO, p.11). U kan aangeven voor welke ziektes er vaccins bestaan, maar niet welke vaccins u daarvoor toediende (NPO, p.10 en 23). Ook uw uitleg over de vaccins kan niet overtuigen. Zo sprak u over WOP en DOP vaccins, ofwel vaccins via injectie en oraal. Echter, deze benamingen zijn nergens terug te vinden (NPO, p.10). Daarnaast legt u uit dat een injectie éénmalig gebeurt en 2 druppels voldoende zijn (NPO, p.10). Uit informatie blijkt dat iemand slechts na drie dosissen van het IPV (injectie) volledig immuun is. OPV, het orale vaccin, gaat ook over drie dosissen. Het is best mogelijk dat het in de praktijk niet steeds zover komt, maar dat u het in uw opleiding niet op die manier gezien zou hebben, is niet geloofwaardig (Zie documenten toegevoegd aan dossier; NPO, p.10).

Ten slotte is het opvallend dat u doorheen uw asielprocedure slechts één document wist neer te leggen ter staving van deze vermeende werkzaamheden. Gepeild of u nog papieren, registratiedocumenten, badge, bankkaart of een contract kon neerleggen trachtte u er makkelijk aan te ontkomen door simpelweg te stellen dat alle formulieren bestemd waren voor uw supervisor, jullie geen badge hadden, jullie naam louter ergens was geregistreerd en jullie cash betaald werden (NPO, p.12). Nochtans is het niet onredelijk te verwachten dat u, die verklaart 2 jaar medewerker te zijn geweest bij de campagne, toch wel meerdere bewijsstukken zou moeten hebben of kunnen verkrijgen en dat u deze zaken spontaan voorlegt aan de asielinstanties. Volgens uw verklaringen werd u immers in dienst genomen via uw school, had u een directe supervisor, ontving u een opleiding en hebt u nog steeds (en recent) contact met uw familie, met andere woorden personen en instanties genoeg om documenten bij na te vragen (NPO, p.10,12,14). Bij het document dat u wél kon neerleggen kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden. U gaf aan dit document ontvangen te hebben na afronding van uw opleiding. Bijzonder frappant, gezien er op het document geen periode vermeld wordt van uw opleiding, maar wel van de gehele periode dat u werkzaam zou zijn geweest bij het vaccinatiewerk, namelijk 2014 tot 2016 (NPO, p.13). Hieraan kan worden toegevoegd dat er aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Omwille van deze elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan deze activiteiten. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven die daaruit voortvloeien op zich ook al in het gedrang. Ten overvloede geeft u zelf aan dat wanneer uw problemen startten u zou gestopt zijn met uw werkzaamheden. Tijdens de vaccinatiecampagne zou u nooit problemen hebben gekend (NPO, p.19).

Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, kunnen echter nog een aantal verdere zaken worden opgemerkt. Uw eigenlijke vrees is omwille van verdenkingen van spionage door Daesh. Echter, ook deze verklaringen hebben niet weten overtuigen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op zich ook op fundamentele wijze ondermijnd door een flagrante omissie die werd vastgesteld in uw verklaringen ten aanzien van de DVZ. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u reeds twee dreigbrieven heeft ontvangen én dat Daesh uw huis heeft verwoest (NPO, p.19). Echter, tijdens uw verklaringen bij de DVZ heeft u er met geen woord over beide elementen gerept (Zie administratief dossier). Dat u dit naliet brengt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang. Des te meer omdat u op de DVZ de vragenlijst invulde met behulp van een tolk het Pashtu machtig. Het feit dat u gevraagd werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk uw vluchtmotieven te vermelden. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas daar zou vermelden. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij de aanvang van het

persoonlijk onderhoud geeft u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen en u de tolk er goed verstond (NPO, p.3). De vaststelling dat u niet alle belangrijke elementen aanhaalde bij de DVZ ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Die twee dreigbrieven die u ontvangen zou hebben, dewelke u zoals vermeld opmerkelijk genoeg aanvankelijk compleet vergeten bleek te zijn, waren voor u de aanleiding om het land te verlaten. Echter kreeg u deze brieven op resp. 12.06.1395 en 5.07.1395 (Gregoriaanse kalender: 2.09.2016 en 26.09.2016) (NPO, p.22). U verklaart dat u tussen deze dreigbrieven en uw vertrek uit Afghanistan, in september 2017, geen problemen hebt gekend (NPO, p.22). Voor iemand die de doodstraf vreest, is dat dan ook uitermate bevreemdend. Hierdoor is de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschuldigingen van spionage al sterk ondermijnd. De twee dreigbrieven die u hierbij neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet in positieve zin ombuigen. Vooreerst gezien de beperkte bewijswaarde omwille van de ondersteunende functie van documenten, zoals hierboven aangehaald. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien wordt de authenticiteit van het document al op fundamentele ondermijnd door de vaststelling dat de datum erop vermeld staat in westerse cijfers, bijzonder opmerkelijk voor een anti-westerse groepering als Daesh.

Ten tweede geeft u aan dat u in de deuropening van uw huis zou hebben staan bellen omdat u de lokale politie wilde bereiken. U verklaart hierbij dat er in uw regio geen bereik meer was omdat de Taliban zo goed als alle zendmasten zou gebombardeerd hebben, behalve één in het centrum (NPO, p.20). De enige plaats, zo verklaart u, waar er nog bereik zou zijn blijkt in de deuropening van uw gastenverblijf dat grenst aan uw huis (NPO, p.21). Het komt als te toevallig over dat dat de enige plaats zou zijn in uw regio waar er nog bereik zou zijn, dat u niet achter uw deur zou kunnen gaan staan om zo niet zichtbaar te zijn voor de buitenwereld lijkt dan ook volledig uit de lucht gegrepen. Dat u op zo een zichtbare plaats zou staan bellen met de lokale politie, wetende dat daar de doodstraf op staat, is niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat er op geen andere plaats bereik was en het districtscentrum te ver gelegen is (NPO, p.20). Er kunnen echter nog andere opties bedacht worden om contactpersonen of lokale politie te bereiken. Later kwam u opnieuw Daesh tegen wanneer u uw velden ging irrigeren na uw confrontatie met Daesh (NPO, p.21). Onderweg naar uw velden hield Daesh een andere familie tegen. Nadien zou die plaats ook nog gebombardeerd zijn (NPO, p.18). Het is frappant dat al deze incidenten zich hebben voorgedaan die avond waar u verbazend genoeg, na zo een confrontatie, nog uit uw huis zou begeven in een regio waar Daesh zo verspreid zou zijn. U heeft omwille van deze weinig aannemelijke verklaringen niet kunnen overtuigen dat u Daesh vreest in Afghanistan.

Ten derde kunnen ook uw verklaringen omtrent het gedrag van Daesh niet overtuigen. U verklaart dat ze u op heterdaad betrapt hebben. Op het moment zelf zouden ze uw telefoon en simkaart hebben afgenomen en u verteld hebben de volgende dag naar hun basis te komen (NPO, p.20). Het is echter een raadsel waarom ze u niet meteen meenemen, aangezien dit volgens u bestraft wordt met de zwaarste straf. Temeer gezien ze volgens uw verklaringen u al eerder opgepakt hadden (NPO, p.18). U werd tijdens één van die arrestaties tot laat in de nacht vastgehouden (NPO, p.18). Dat de rechters van Daesh pas starten met werken om 8 uur en ze u daarom niet zouden meenemen is bijgevolg weinig aannemelijk (NPO, p.21). Dit versterkt opnieuw het eerdere vermoeden dat u niet oprecht bent over uw problemen met Daesh in Afghanistan.

Ten vierde dient er gewezen te worden op uw vage en inconsistente verklaringen in verband met uw tijdslijn en vertrek uit Afghanistan. Zo start u met vage verklaringen over wanneer u naar school zou gegaan zijn. Eerst verklaart u naar school te zijn gegaan van 7 tot 11 jaar (NPO, p.6). Later verandert u dit tot 16 jaar, waarna u terugkomt op 11 jaar en dat de school dan gesloten werd en u nooit bent teruggegaan, zoals eerder vermeld (NPO, p.16). Het verschil tussen deze leeftijden is opmerkelijk te noemen. Ook uw problemen kan u niet correct in de tijd situeren. Zo spreekt u over twee arrestaties: de eerste arrestatie was tien dagen in 2017, de tweede arrestatie was één dag, in verband met uw deelname aan de vaccinatiecampagne (Zie Vragenlijst CGVS, pt.3.5, dd.29.9.2021). Maar dit houdt geen steek aangezien u in 2016 reeds stopte met dat werk en u aangeeft dat u daar verder nooit problemen mee hebt ondervonden. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u zich niet kan herinneren of het in 2015, 2016 of 2017 was (NPO, p.19). Aangezien deze incidenten de aanleiding waren van uw persoonlijke problemen met Daesh, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u deze correct in de tijd kan inschatten. Dat u omtrent deze tijdslijn inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt uw geloofwaardigheid finaal.

De som van bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden als vaccinator van polio en andere ziektes, en evenmin aan de door u opgeworpen problemen met de Daesh. Bijgevolg maakt u uw vrees jegens Daesh niet aannemelijk en kan er u noch de

status van vluchteling worden toegekend, noch deze van subsidiaire beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Vooreerst herhaalt het CGVS dat Afghaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben, gezien de hoge graad van corruptie, alsook dat ze slechts een ondersteunende functie hebben. De dreigbrieven en het certificaat van uw vaccinatieopleiding werden reeds besproken hierboven. Uw eigen taskara, de taskara van uw vader en broer en het verzendingsdocument zijn slechts een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit, maar staven op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties

in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker begint de uiteenzetting van zijn middel met een algemene inhoudelijke toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing over zijn beschermingsverzoek. Verzoeker geeft aan hier niet mee akkoord te gaan en tracht deze te weerleggen. Hij klaagt hierbij de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud aan en wijst op de impact van onder meer culturele verschillen en traumatische gebeurtenissen op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen.

Verder gaat hij in op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake zijn werkzaamheden als vaccinator en de verdenkingen van spionage door Daesh.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als ‘verwesterde Afghaan’ na de machtsovername door de Taliban. Verzoeker werpt hierbij op dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, en dat hij door zijn reis naar en verblijf in België dan ook duidelijk verwesterd is.

Verder verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Afghanistan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Verzoeker stelt, in verband met zijn persoonlijke omstandigheden, dat in casu niet wordt bestreden dat hij een jonge man is, die nu anderhalf jaar in Europa verblijft, wat persoonlijke omstandigheden inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten toe:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), *Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- France 24, *Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);
- La Libre, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à "l'occidentalisation"*, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);

- Hasth-e-Subh Daily, *U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- Nansen Note 2 – 22, *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18).

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 22 november 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en

actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de wijze waarop het persoonlijk onderhoud sinds het begin van de covid-19-pandemie wordt gehouden, geenszins ideaal is, gezien verzoeker op een (ongemakkelijke) stoel moet zitten en van zijn advocaat en tolk wordt afgeschermd door plexiglas schermen aan weerszijden, met tegenover hen de protection officer, ook beschermd door plexiglas. Volgens verzoeker doet deze opstelling denken aan een politieverhoor. Hoewel het te begrijpen is dat deze maatregelen werden ingevoerd om de covid-19-pandemie in te dijken, zo stelt het verzoekschrift, kan moeilijk worden beweerd dat ze geen invloed hebben op de mogelijkheid voor verzoeker om zijn verhaal te doen in een rustige en vertrouwelijke omgeving.

Dienaangaande wordt vastgesteld dat verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten over het verloop ervan met betrekking tot het naleven van de corona-maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift ook niet in concreto aan dat hij door de coronamaatregelen niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn vluchtrelaas op een afdoende coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat de genomen maatregelen een invloed zouden hebben gehad op de door hem afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatie-problemen zouden zijn ontstaan. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Vluchtrelaas

5.1.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor Daesh die hem verdenken van spionage.

5.1.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerdde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten.

De commissaris-generaal stelt terdege vast dat verzoeker niet weet te overtuigen van zijn bewering te hebben gewerkt als vaccinator in Afghanistan, gelet op zijn gebrekkige en oppervlakkige verklaringen in dit verband. Verzoeker weet ook slechts één document neer te leggen ter staving van deze vermeende werkzaamheden terwijl het niet onredelijk is te verwachten dat hij meerdere bewijsstukken zou moeten hebben of kunnen verkrijgen. Vermits geen geloof wordt gehecht aan deze activiteiten, komt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven die daaruit voortvloeien op zich ook al in het gedrang. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat wanneer zijn problemen startten, hij zou gestopt zijn met zijn werkzaamheden. Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, vervolgt de commissaris-generaal dat verzoekers vrees omwille van verdenkingen van spionage door Daesh ook niet weten te overtuigen. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) het ontvangen van twee dreigbrieven en het verwoesten van zijn huis door Daesh volledig onvermeld liet en de twee dreigbrieven slechts beperkte bewijswaarde genieten, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker op een zichtbare plaats zou staan bellen met de lokale politie, wetende dat daar de doodstraf op staat, (iii) zijn verklaringen omtrent het gedrag van Daesh niet overtuigen en (iv) verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt in verband met zijn tijdslijn en vertrek uit Afghanistan.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.1.3. De commissaris-generaal stelt vooreerst terdege vast dat verzoeker zijn werk als vaccinator initieel op 5 februari 2021 onvermeld liet bij de DVZ en enkel opgaf student te zijn (geweest) (DVZ verklaring 5 februari 2021, punt 12). Ter verklaring hiervoor verduidelijkt verzoeker dat hij wel de intentie had om dit te vermelden maar dat hij erop werd gewezen dat het niet de bedoeling was om bij de DVZ in detail te treden; hij zou bij het CGVS uitgebreid de tijd krijgen om hierover uit te weiden.

Verzoeker kan echter in deze niet overtuigen. Later bij de DVZ op 29 september 2021 verwees hij immers wel naar zijn werkzaamheden bij de vaccinatiecampagne. Meer nog, deze activiteiten zouden een deel van het probleem zijn geweest (CGVS vragenlijst 29 september 2021, punt 3.5; NPO, p. 17-18). Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, wanneer hem bij de DVZ wordt gevraagd naar zijn persoonsgegevens, waaronder zijn beroep in Afghanistan, hij vanaf in het begin opgeeft dat hij vaccinator-medewerker was, temeer dit element behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoeker gaf daarentegen aan enkel student te zijn (geweest) (verklaring DVZ 5 februari 2021, punt 12).

Daarbij komt nog dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wanneer hij werd gerekruteerd als medewerker voor de vaccinatiecampagne en tot wanneer hij naar school ging. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Zo beweert u gerekruteerd te zijn op school in 2014. Echter geeft u aan in het persoonlijk onderhoud dat u slechts tot uw 11 jaar naar school ging (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO), dd.29.11.21, p.7-8). Meer zelfs, uw school zou gesloten zijn door de Taliban tijdens de jaren 2012 en 2013 en u zou nadien nooit nog naar school gegaan zijn.”* Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt verzoeker drie keer naast de kwestie, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Ook in het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in zijn tegenstrijdige verklaringen te weerleggen of te verklaren. Hij betoogt: *“Hij was inderdaad 7 jaar oud toen hij begon met school, en ongeveer 11 toen hij stopte, toen sloot de school. Het klopt ook dat de school af en toe gesloten was vanwege de oorlog. Hij ging aldus niet 4 jaar lang wekelijks naar school, maar wel gedurende 4 jaar wanneer het mogelijk was. Op school kwamen er delegaties praten over de vaccinatiecampagnes. Het was zo dat hij ermee in aanraking kwam. Uiteindelijk werd hij aangeworven in 2014. Hij werkte voor hen van zijn 14e tot zijn 16e, twee jaar lang.”* De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is

duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoeker antwoordt trouwens ook hier naast de kwestie. In het verzoekschrift blijft hij erbij dat hij 11 jaar was toen hij stopte met school en de school sloot, in 2011 dus, en hij werd aangeworven in 2014, toen hij 14 jaar was. Ten overstaan van het CGVS verklaarde hij echter duidelijk dat hij op school zou zijn gevraagd om mee te werken aan de vaccinatiecampagne (NPO, p. 9-10). Zijn verklaringen in 2011 te zijn gestopt met school en in 2014 op school te zijn aangeworven voor de vaccinatiecampagne vallen hoegenaamd niet met elkaar te rijmen.

Verzoeker biedt hiermee overigens evenmin een verklaring voor zijn steeds wisselende verklaringen over tot wanneer hij naar school zou zijn gegaan. Aanvankelijk geeft hij aan tot 11 jaar naar school te zijn gegaan (NPO, p. 6). Later verandert hij dit naar 16 jaar, waarna hij terugkomt op 11 jaar en stelt dat de school dan werd gesloten en hij nooit meer is teruggegaan (NPO, p. 8, 16). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Hierbij aansluitend bemerkt de commissaris-generaal verder dat, gevraagd naar zijn werkzaamheden, verzoeker tot tweemaal toe antwoordde dat hij nooit andere jobs uitoefende naast zijn werk op het veld. Pas toen hem er uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij (uiteindelijk) bij de DVZ had aangegeven vaccinator te zijn, bevestigt hij dit (NPO, p. 8). Verzoeker doet dit in zijn verzoekschrift af als een misverstand en legt uit dat dit voor hem niet zijn werk betrof. Hij was gewoon een hulpje en het betrof ook geen maandelijksse activiteit. Verzoeker overtuigt wederom niet. Bij de DVZ gaf hij aan dat zijn activiteiten voor de vaccinatiecampagne een deel van zijn problemen in Afghanistan betroffen (CGVS vragenlijst, punt 3.5). Op het CGVS gaf hij ook aan dat er niets anders was om te doen en dat hij iets wilde betekenen voor de kinderen in de regio (NPO, p. 9). Zijn werk als vaccinator zou overigens in loonverband zijn geweest en verzoeker werd hiervoor betaald (NPO, p. 10-11). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze werkzaamheden zou hebben vermeld, te meer hem duidelijk werd gevraagd of hij nog iets anders deed, naast zijn werk op het veld (NPO, p. 8).

Verder legt verzoeker oppervlakkige verklaringen af en geeft hij zelfs manifest onjuiste informatie weer over deze vaccinaties. Zo kan hij niet duidelijk aangeven voor welke organisatie hij vaccineerde (NPO, p. 12). Hij kan aangeven voor welke ziektes er vaccins bestaan, maar niet welke vaccins hij daarvoor toediende (NPO, p. 10, 23). Hij sprak tevens over WOP en DOP vaccins, ofwel vaccins via injectie en oraal (NPO, p.10), maar deze benamingen zijn nergens terug te vinden in de in het administratief dossier gevoegde informatie over vaccinatie (AD CGVS, map met landeninformatie, informatie vaccinatie). Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die zijn verklaringen hierover kan staven. Daarnaast legt verzoeker uit dat een injectie eenmalig gebeurt en twee druppels voldoende zijn (NPO, p.10). Uit informatie blijkt echter dat iemand slechts na drie dosissen van het IPV (injectie) volledig immuun is. OPV, het orale vaccin, gaat ook over drie dosissen (AD CGVS, map met landeninformatie, informatie vaccinatie). Hoewel het mogelijk is dat het in de praktijk niet steeds zover komt, is het niet geloofwaardig dat verzoeker dit niet zou hebben meegekregen in zijn opleiding.

Het verweer dat hij een kind was toen hij zou zijn opgeleid en het ook geen diepgaande opleiding betrof, kan niet overtuigen. Verzoeker zou twee jaar lang vaccins hebben toegediend aan kinderen. Naast de algemene opleiding, verklaarde verzoeker ook dat wanneer er een nieuw vaccin moest worden toegediend zij daar ook informatie over kregen: *“dan moesten we een dag komen er werd het toegelicht”* (NPO, p. 10). Van verzoeker, die toch onderricht zou zijn over de vaccins en deze twee jaar lang zou hebben toegediend, mag dan ook een meer gedegen kennis verwacht worden.

Het door verzoeker neergelegde certificaat van zijn deelname aan de vaccinatiecampagne geniet slechts een beperkte bewijswaarde, gelet op de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documenten-fraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vrienden-dienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Bij het document maakt de commissaris-generaal voorts terecht de volgende bedenking: *“U gaf aan dit document ontvangen te hebben na afronding van uw opleiding. Bijzonder frappant, gezien er op het document geen periode vermeld wordt van uw opleiding, maar wel van de gehele periode dat u werkzaam zou zijn geweest bij het vaccinatiewerk, namelijk 2014 tot 2016 (NPO, p.13).”* Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze bevinding en slaagt er niet in hier anders over te doen denken.

Behalve dit bedenkelijk certificaat weet verzoeker bovendien geen andere documenten voor te leggen ter staving van deze vermeende werkzaamheden. Nochtans is het niet onredelijk te verwachten dat verzoeker,

die verklaart twee jaar medewerker te zijn geweest bij de campagne, toch wel meerdere bewijsstukken zou moeten hebben of kunnen verkrijgen en dat hij deze zaken spontaan voorlegt aan de asielinstanties. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal van deze bezigheid een meer officieel gebeuren maakt dan het in werkelijkheid is, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

Alles samen genomen, met name de beperkte bewijswaarde van het certificaat, het gebrek aan andere stavingsdocumenten en het geheel van zijn gebrekkige en oppervlakkige verklaringen, maakt verzoeker zijn beweerde werkzaamheden als vaccinator niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt bijgevolg terecht dat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven die daaruit voortvloeien op zich ook al in het gedrang komt. Los daarvan geeft verzoeker zelf aan dat wanneer zijn problemen met Daesh ten gevolge van zijn activiteiten in de vaccinatiecampagne startten, hij zou zijn gestopt met deze werkzaamheden. Tijdens de vaccinatiecampagne zou hij nooit problemen hebben gekend (NPO, p.19).

5.1.4. Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, weten ook verzoekers verklaringen over zijn eigenlijke vrees omwille van verdenkingen van spionage door Daesh niet te overtuigen, zoals de commissaris-generaal pertinent en op omstandige wijze uiteenzet in zijn beslissing.

Zo wordt de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen ook ondermijnd door een flagrante omissie die werd vastgesteld in zijn verklaringen ten aanzien van de DVZ. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij reeds twee dreigbrieven zou hebben ontvangen én dat Daesh zijn huis heeft verwoest (NPO, p.19). Bij de DVZ heeft hij over beide elementen echter met geen woord gerept.

Ter verklaring hiervoor werpt verzoeker op dat hij omwille van de stress die met het interview gepaard gaat en de druk om het zo kort mogelijk te houden, vergeten was deze elementen te vermelden. De Raad wijst er echter op dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Verder brengt elk gehoorgesprek stress met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat toelaat te besluiten dat stress verzoeker zou hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen blijkt dat verzoeker tijdens het interview in staat was om zelfstandig en op functionele wijze duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van stress waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen als de twee dreigbrieven en de verwoesting van zijn huis door Daesh, in het vervolgingsrelaas zou vermelden, te meer dit de aanleiding betrof van zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 19).

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker op een zichtbare plaats zou staan bellen met de lokale politie, wetende dat daar de doodstraf op staat. De commissaris-generaal stelt terecht: *“Het komt als te toevallig over dat dat de enige plaats zou zijn in uw regio waar er nog bereik zou zijn, dat u niet achter uw deur zou kunnen gaan staan om zo niet zichtbaar te zijn voor de buitenwereld lijkt dan ook volledig uit de lucht gegrepen. Dat u op zo een zichtbare plaats zou staan bellen met de lokale politie, wetende dat daar de doodstraf op staat, is niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat er op geen andere plaats bereik was en het districtscentrum te ver gelegen is (NPO, p.20). Er kunnen echter nog andere opties bedacht worden om contactpersonen of lokale politie te bereiken.”* Door louter te volharden dat hij geen andere keus had, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Waar de commissaris-generaal het tevens frappant acht dat verzoeker diezelfde dag waarop hij werd betrapt op het bellen, tevens werd gezien op een plek die later die dag werd gebombardeerd waarbij leden van Daesh stierven en gewond raakten, stelt verzoeker simpelweg dat de regio geteisterd werd door Daesh en geweld er zeer courant was. Deze stelling werpt echter nog steeds geen ander licht op de onwaarschijnlijke opeenvolging van de gebeurtenissen waar verzoeker telkens bij betrokken zou zijn geweest. Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeker, na de eerdere confrontatie met Daesh toen hij aan het bellen was, zich nog buiten zijn huis zou begeven in een regio waar Daesh zo verspreid was.

De overige motieven in de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 5.2., die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.1.5. De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Verzoekers taskara en deze van zijn vader en broer hebben slechts betrekking op hun persoons-gegevens. Deze elementen worden in casu niet in twijfel getrokken, maar hebben verder geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven. Het verzendingsbewijs toont hoogstens aan dat verzoeker post heeft ontvangen vanuit Pakistan, niets meer en niets minder.

5.1.6. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen. De loutere verwijzing naar het traumatische karakter van de gebeurtenissen en de sociale en culturele context waaruit hij afkomstig is, is dermate algemeen van aard en wordt voor verzoeker niet verder geconcretiseerd noch gestaafd zodat het hier niet ter verschoning kan dienen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op het ontbreken van problemen met Daesh tussen het verkrijgen van de twee dreigbrieven en zijn vertrek uit Afghanistan, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

5.1.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.2. (Toegeschreven) verwestering / normoverschrijding

5.2.1. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn situatie als (toegeschreven) 'verwesterde' Afghaan na de machtsvername door de taliban. Hij citeert dienaangaande uit landen-informatie aangaande verwestering. Hij stelt: *"De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij is door zijn reis naar en verblijf in België dan ook duidelijk verwesterd. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reïntegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving."*

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ‘geloofsethiek en denkwijze’ van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die 'verwesterd' zijn, of als 'verwesterd' worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2.2. Vooreerst moet opgemerkt worden dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 29 november 2021 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder. Dat er op de website van het CGVS geen woord werd gezegd over de nood voor Afghaanse verzoekers om hun dossier te actualiseren en dat verzoekers verzocht werden om geen contact op te nemen met de verwerende partij om informatie te verkrijgen over de 'vertraging' in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker werd gevraagd de redenen op te geven waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan (NPO, p. 17). Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kansen die hij hierbij heeft gekregen om zijn nood aan bescherming toe te lichten, ook na de machtsovername door de taliban, aangrijpt. Verzoeker liet zijn verblijf in het Westen en de daaraan in het verzoekschrift gekoppelde vrees echter geheel onbesproken. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te sturen. Dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar zijn situatie na de machtsovername kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij nogmaals diende te worden gehoord, daar zijn persoonlijk onderhoud reeds dateerde van na de machtsovername en hem toen werd gevraagd of hij in het licht hiervan nieuwe zaken vreest. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, afgenomen na de machtsovername, alsook nadien in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker heeft op 17-jarige leeftijd Afghanistan verlaten, was 20 jaar oud toen hij in België aankwam eind 2021 en heeft heden de leeftijd van 24 jaar. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan en was dus reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor

hij naar Europa/België kwam. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn verblijf van 17 jaar in Afghanistan volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog contact heeft met zijn vrouw en zijn broer die aldaar verblijven (NPO, p. 14-15).

Uit een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België/Europa, kan op zich niet blijken dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt of dat omwille hiervan hem een verwestering zal worden toegeschreven. Evenmin kan uit het loutere verblijf in België blijken dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd.

Met een enkele verwijzing naar een andere kledingstijl, zonder deze overigens verder toe te lichten, het gegeven dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag muziek luistert en Franse en Engelse woorden heeft in zijn woordenschat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban, die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker in casu behoort tot een specifieke sociale groep. Het betoog dat hij een groter risico loopt, gelet op zijn afkomst uit een ruraal gebied, wordt door verzoeker niet verder uitgewerkt en is dus niet van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en een westerse levensstijl toont verzoeker niet op voldoende concrete en overtuigende wijze aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt te meer nu verzoeker aangeeft nog steeds contact te hebben met zijn familieleden (NPO, p. 14-15). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij zijn lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens problemen met de taliban aan. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand

probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd. Evenmin brengt hij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. De Raad herinnert eraan dat verzoeker nog in contact staat met zijn familieleden en dat ze het goed stellen (NPO, p. 14-15). Er blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, stipt de Raad tot slot aan dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu meer informatie voorligt.

5.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegings-dossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.4. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Het gegeven dat verzoekers familie is verhuisd en verblijft bij zijn maternale oom doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Er zijn geen indicaties dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker werkte geruime tijd met zijn vader op landbouwgronden, waarvan de opbrengst voor eigen gebruik was. Tevens hadden zij koeien, geiten en schapen; de zuivelproducten waren deels voor eigen gebruik, deels voor verkoop (NPO, p.7). Verzoeker is ook vier jaar naar school gegaan (NPO, p.7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er nog wel sprake van een bepaalde mate van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, maar er blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 136-138).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 22 november 2023, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidance nota van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, moet aldus worden vastgesteld dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie begin 2022.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet dienstig betwist en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken. Wat betreft de verwijzing naar de (toegeschreven) verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in de voorgaande punten. De loutere omstandigheid dat verzoeker al enkele jaren uit Afghanistan is vertrokken, betekent overigens niet dat hij om die reden als kwetsbaar kan worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. De door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen bijgevolg, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor hij, in vergelijking met een ander persoon, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES